

»Omvend mig, så bliver jeg omvendt, thi du er HERREN min Gud« (Jerem. 31,18b)

Den fuldvise indsigt hele rigdom

Det altafgørende spørgsmål i livet er, om vor samvittighed kan tåle, at Gud kommer os ganske nær, sådan som Han er.

Hvis ikke det er det afgørende spørgsmål nu, så melder det sig med hele sin styrke på dødslejet – og hvis ikke der, så i dommen. Da er det for sent.

Gud er lys. Der er slet intet mørke i Ham. Når Han kommer os nær, bliver hele vort liv oplyst af det guddommelige lys, i hvilket intet kan skjules.

Kan vor samvittighed bære det? Når intet er skjult, heller ikke det, vi selv har glemt eller fortrængt, og Gud selv er der, kan vor samvittighed da være fri, tryk og glad?

Vi skal alle træde frem for Kristi domstol, som vi er. Vi kan ikke løbe fra, at Gud i sin renhed og hellighed kommer os nær. Bliver det en rædsel uden lige?

Lad os tænke på det og spørge, hvordan vor samvittighed har det *nu*, thi den får det ikke bedre efter døden. Som vor samvittighed har det, når den er helt alene med Den Hellige, måske en natlig stund, sådan har den det også, om vi fra en sådan natlig enetime med Herren går direkte over i den usynlige verden og møder Ham ansigt til ansigt.

Apostelen *Paulus* anså sig selv for at være den største af alle syndere. Enhver, der kender noget til Guds hellighed, er tilbøjelig til at mene det samme, ikke om *Paulus*, men om sig selv.

Alligevel er apostelen ikke en mand, der går rundt med en bebyrdet, betyngt og ufri samvittighed. Det skyldes ikke, at han holder Gud på tilpas afstand, men at han har fået indblik i Guds frelse, der ligger højt over al religiøsitet, fromhed og gode gerninger – højt over, hvad noget menneske kan finde hos sig selv.

Syndernes forladelse

Der er adskillige kristne, der tager alt for let på syndernes forladelse. Det hænger sammen med, at de ikke lever i Guds nærhed. Den dag, da de skal være helt alene med Gud i hans hellighed, vil deres samvittighed ikke kunne bære det. Da går det op for dem, at de har forvandlet syndernes forladelse til en selvfølge og derfor aldrig har tilegnet sig denne ufattelige gave i dens ydmygende og frigørende kraft.

Lever vi i Guds nærhed, da er der intet forfærdeligere i vort liv end vore egne synder. Og de synder, vi har begået, siden vi blev frelst og blev Herrens tjenere, er de allerværste. Vi har ingen mulighed for

at betale vor gæld til Gud, den gæld, vi har oparbejdet ved forsømmelighed, lunkenhed, ulydighed og selvoptagethed, skønt vi er Herrens tjenere.

Kan vor samvittighed bære Guds nærhed – eller flygter den bort fra Ham?

Det beror på, om vi som *Paulus* har fået del i den *fuldvise* indsigt hele rigdom – indblik i syndernes forladelse efter Guds nådes rigdom.

Den *fuldvise* indsigt er en indsigt, der ikke vakler eller rokkes i Guds nærhed, fordi den er *fuldkommen sand* – den fuldkomne sandhed viger ikke for Guds lys – thi i den fuldkomne sandhed er der ligesom i Gud intet mørke. Den fuldkomne sandhed om syndernes forladelse for Kristi skyld samsvarer med Ham, der er sandheden.

Denne fuldvise indsigt er Helligåndens gave. Ingen har i sig selv forudsætninger for at erhverve den. Den bedst bevagede eller den dybest religiøse har ikke bedre forudsætninger end ganske almindelige mennesker.

Her er nemlig tale om Guds frelse på sandhedens og retfærdighedens urokkelige grundvold. Denne frelse kan intet menneske få indsigt i – slet ikke en *fuldvis* indsigt – uden at Guds Ånd oplyser ham derom.

Guds retfærdighed

Gud er *retfærdig*. Det mener enhver at kunne forstå uden nogen vanskelighed. Men ingen kan forstå det, *som det bør forstås*.

Når vi taler om Guds retfærdighed, og ikke har fået Åndens lys derover, da opfatter vi den som en *dyd* hos Gud. Han er retfærdig og ser på os i sin retfærdighed og kan derfor ikke andet end dømme os.

Opfattelsen af at Guds retfærdighed er hans væsens fuldkommenhed, får altid samvittigheden til at skælve.

Bibelen åbenbarer os imidlertid, at Guds retfærdighed ikke er en passiv dyd i Guds væsen, *men hans indgreb til frelse for sine udvalgte*. Det kan ingen forstå af sig selv.

Da jeg i 1940 blev juridisk kandidat, fungerede jeg en ganske kort tid som dommerfuldmægtig i Nordre Birk. Hvad er en dommers opgave? At skaffe ret.

Når en anklaget blev frifundet, gik han ud fra retslokalet som retfærdiggjort, frikendt for skyld.

Hans retfærdighed bestod i, at dommeren havde frikendt ham – men den bestod ikke i, at han var fuldkommen – eller fejl-

fri – eller syndfri – eller at han var et dydsmønster på retfærdighed.

Dommeren dømte retfærdigt (så langt en jordisk dommer formår det), og denne dom var den anklagedes, men nu frikendtes retfærdighed – uanset, at han ikke i sig selv var fuldkommen retfærdig. Hans retfærdighed var ikke hans dyd, men dommerens kendelse.

Det gamle Testaments udvalgte påkalder ofte Guds retfærdighed. »Bønhør mig i din trofasthed, i *din retfærd*,« siger *David* i Salme 143,1.

David var ikke et dydsmønster. Tænk blot på historien med *Batseba*! Alligevel påkalder han Guds *retfærdighed*! Gør du også det? Der er mange kristne, der aldrig er faldet i åbenlyse synder som *David*, men ikke vover at påkalde Guds retfærdighed – de siger hellere: »din *nåde*, o Gud!« – og tænker ikke over, at Gud aldrig er nådig på bekostning af retfærdigheden, men at *hans nåde netop er hans retfærdighed*.

Det havde *David* fået indsigt i, derfor fortsætter han: »gå ikke i rette med *dine tjener*, thi for dig er ingen, som lever, *retfærdig*« (vers 2).

Han fatter det ufattelige, at Guds retfærdighed ikke er en passiv egenskab af fuldkommenhed i Guds væsen, men *hans nådige indgreb til frelse for sine udvalgte*. *Paulus* går endnu videre end *David*, thi han »påstår«, at Gud er retfærdig, når han retfærdiggør den ugudelige, som tror på Ham (Rom. 4,5).

Den ugudelige er i hvert fald intet dydsmønster på retfærdighed. Lad os kalde ham for *den uretfærdige*.

Han må da skælve for Guds retfærdighed! Hans samvittighed kan da aldrig tåle Guds nærhed med det altaflørende lys!

Jo, Gud er *retfærdig*, når han retfærdiggør denne ugudelige, der ikke har andet at opvise end sine ugudelige gerninger, men som tror på Jesus og har fået indsigt i denne uudtømmelige rigdom på nåde, kærlighed og frelse, som Han har vundet til os på *Golgatas* kors og i sin opstandelse.

Han erfarer, at det ikke er noget, *Paulus* »påstår«, men at Guds retfærdighed er Hans frelse, hvorved ugudelige bliver gjort retfærdige, ikke i den betydning, at de bliver syndfri og fuldendte dydsmønstre, men i, at Gud, dommeren, har frikendt dem og sagt: »De er skyldfri – de er straffri – deres synder og overtrædelser tilregnes dem ikke – jeg, dommeren, kommer dem aldrig mere i hu – de er sænket i

glemselens hav – de er lige så langt borte som østen fra Vesten – de er skaffet bort – jeg ser dem ikke!«

Tænk at have del i den fuldvise indsigt hele rigdom af fuldendt og fuldkommen retfærdighed hos Gud og fatte, at den er min frelse – den vakler aldrig – den er sandheden, og sandheden holder, når Gud træder den helt ind på livet med sit altafslørende lys.

Denne *fuldvise* indsigt er i stand til at modstå alle sjælefjendens angreb og enhver modsigelse af den naturlige, menneskelige retfærdighed. Den holder på dødslejret, og den holder i dommen, for den er *sandheden*.

Af den udspringer troen, thi troen har sin rod i sandheden. Og troen er »forpligtet« på sandheden, thi troen kan kun tro sandheden – intet andet.

Det dybeste angående sandheden er, at den er Herren Jesus (Johs. 14,6).

I Ham åbenbares Guds retfærdighed i hele dens frelsende, forløsende og samvittighedsbefriende herlighed.

Jakob benytter ikke som Paulus ordet »indsigt«, men taler om at »skue ind i frihedens fuldkomne lov og holde ved dermed« (kap. 1,25).

Her fries samvittigheden fra ethvert »berettiget« tryk og enhver »berettiget« anklage og enhver »berettiget« fordømmelse og »retfærdig« selvfordømmelse.

Her er saligheden allerede i overvældende fylde.

Her er det evige liv allerede begyndt.

Her holder glæden sit lyse indtog og fylder sjælen med kærlighed til Gud og lyst til gode gerninger.

Her priser man sig lykkelig over håbet om Guds herlighed, thi den fuldvise indsigt rækker helt ind i evigheden, da vi skal blive Jesus lige og arve al hans herlighed.

Her kan sjælen udholde modgang og trængsel og endda prise sig salig og være glad.

Den kan give afkald uden at føle, at den mister noget. Snarere bliver den rigere derved.

Rigdom

Paulus taler om den *fuldvise* indsigt *hele* rigdom (Kol. 2,2) og lader os forstå, at den er ensbetydende med at kende Guds hemmelighed: Kristus.

Vi har fremhævet, at Guds retfærdighed giver sig udslag i, at han stiller sig på vor side og frelser os. Vil nogen sige: »Det er jo et syndigt menneske!« vil Gud svare: »Han er frikendt – han er retfærdig – han vil aldrig blive dømt!«

Vil vi selv sige: »Jeg er dig ikke værd, min Gud!« så vil Han svare: »Jeg har elsket dig med en evig kærlighed – jeg elsker dig nu – jeg vil aldrig slippe dig og aldrig forlade dig!«

Guds kærlighed har vi ikke fremkaldt. Gud *er* kærlighed. Hans retfærdighed er hans kærlighed. Det forholder sig ikke således, at Gud det ene øjeblik er retfærdig og det andet øjeblik kærlig. Han er altid retfærdig og altid kærlighed. Efter vor opfattelse er retfærdighed og kærlighed hinandens modsætninger, der ligger i strid med hinanden, men der er ingen modsætninger i Gud, og Han ligger ikke i strid med sig selv. Gud er ikke splittet.

Med en evig retfærdighed, der er en evig kærlighed, omslutter han dig dag og nat – ja, mere end det: denne Guds evige kærlighed er udgydt i dit hjerte ved Helligånden, der blev dig givet, da du fik indsigt i Guds retfærdighed og fattede, at den er din frelse.

Dette er mere end nogle læresætninger, som man måske kan gribe med forstanden – det er *kendskab til Guds hemmelighed: Kristus*.

Kristus er ikke en gåde, som mennesker kan løse, men skjult som en hemmelighed – en hemmelighed, ingen kan trænge ind i, men som Gud åbenbarer for os, fordi Han elsker os.

Hvad er det dybeste i kærligheden? Spørg to lykkelige ægtefolk! De vil svare: »Jeg kender min elskede mand – eller: min elskede hustru fuldstændigt – jeg kender ham (hende), så jeg ved, hvad han (hun) gerne vil – han (hun) behøver ikke at sige det – jeg ved, hvad der glæder ham (hende)« o.s.v.

Således elsker Kristus os – Han kender os fuldt ud (1. Kor. 13,12).

Vi kender også Ham. Dette kendskab til Ham er vort livs rigdom – en rigdom af Guds godhed, overbærenhed og langmodighed (Rom. 2,4) – Hans nådes rigdom (Efes. 1,7) – Hans herligheds rigdom over os (Rom. 9,23) – en rigdom over al forstand og al beregning, thi Han siger til enhver af os: »Alt mit er dit« (Luk. 15,31), og *det er sandt!*

Frelsens rigdom indeholder *den fuldkomne frihed* – fra skyld – fra synd – fra straf – fra frygt – fra dom.

Alt dette har sin årsag i Guds retfærdighed, der er åbenbaret i hele sin guddomsfylde og al sin herlighed på Kristi åsyn, da han hang udspilet på et kors af træ som en forbandet i vort sted.

Den fuldvise indsigt heri er vort livs rigdom – en rigdom, der aldrig kan tages fra os, lige så lidt som sandheden kan tages fra os eller Gud kan tages fra os.

Kommende tidsaldre

Hvad jeg her har sagt, vil engang vise sig at være en ringe og meget utilstrækkelig beskrivelse af Guds frelses rigdom.

Paulus antyder dette, idet han henleder vor opmærksomhed på de »kommende tidsaldre« (Efes. 2,7). Apostelen tænker

formentlig på *evighedernes evigheder* (på grundteksten står der *æoner*).

I disse kommende æoner, som vi ikke nu kan sætte os ind i, vil Gud fortsætte med at vise os *sin nådes overstrømmende rigdom ved godhed imod os i Kristus Jesus*. Ligesom evighedens evigheder er en uendelig uendelighed, er Guds nådes overstrømmende frelsesrigdom det også – den kan end ikke udtømmes i alle evigheder.

Vi kan ikke sætte os ind i, hvordan det evige liv i evighedens evigheder er, men vi kan måske i vort eget væsen finde et lille fingerpeg i den sande retning.

Der er noget, evigheden *ikke* er. Den er ikke en uendelig tid – en tid, der aldrig hører op. Tiden består jo af øjeblikke, der hører op. Det ene øjeblik følger på det andet. Hvert øjeblik er altså endeligt. Men en *uendelighed* af det, der er *endeligt*, er en selvmodsigelse. Evigheden er altså ikke tid, således som vi kender tiden.

Hvad er den da? Vi har som sagt i vort eget væsen en anelse (men heller ikke mere!) herom. Du husker din *fortid*. Den er gået – og dog er den til stede i dig. »Du er manden!« sagde profeten *Natan* til *David*, der havde syndet med *Batseba* – han sagde ikke:

«Du var manden!« Du siger heller ikke om din synd: »Jeg var skyldig!« Du siger: »Jeg er skyldig!« Enhver siger: »Det er min skyld!« eller: »Ja, det er mig!« Fortiden er altså forbi, og hvad vi har forbrudt er også fortid, men er dog til stede i vort væsen.

Tilsvarende med *fremtiden*. Du siger: »Jeg går på arbejde i morgen – på fredag tager jeg vort barn med derhen« – og lignende. Fremtiden er således også til en vis grad allerede til stede i vort væsen, skønt den endnu ikke er kommet.

Denne lille iagttagelse, som en anden har gjort mig opmærksom på, giver os en anelse om evigheden. Alt er *samlet* i det evige liv. »Fortiden« er »nutid«. »Fremtiden« er »nutid«. Dermed er alt *fyldt*. Intet er forbi. Intet ventes der på!

Hvad da med vor *jordiske* fortid, hele vort jordeliv? Det indeholdt jo mange ting, som vi skammer os over. Ja, men »her i evigheden« er vor jordiske fortid, hele vort jordeliv, kun til stede hos enhver af os som *en fylde af Guds nådes rigdom*. Det betyder, at *hele Guds hensigt* med dit liv nu er til stede i dig *som virkelighed* – Han gjorde dig til det, Han ville – det »lykkedes for Ham! Men din synd, dine nederlag, din kommen-til-kort er ikke til stede. Det er bortskaffet, som har det aldrig været. Den eneste sande Gud, vor Frelser ved vor Herre Jesus Kristus, har fremstillet dig dadelfri for sin herlighed i fryd (Judas 24).

Der er næppe noget, der hedder frem-

tid, i evigheden. Og dog er det evige liv ikke stilstand, monotoni, ensformighed. Thi Gud er der! Og Gud, hvis navn er JEG ER DEN, JEG ER, er »uudtømme-

lig«! Han viser os *sin nådes overstrømmende fylde* ved godhed imod os i Kristus Jesus – men lad mig ikke sige mere, at ikke jeg skal bliver et vrøvlhoved, der ta-

ler om noget, han ikke har forstand på!

Lad mig hellere ophøre med at spille klog og blot sige: »O Jesus, åbne du mit øje, at jeg må se, hvor rig jeg er!«

Vandring i Lyset

Gud er lys! Der er slet intet mørke i Ham! Det er det budskab, som apostelen *Johannes* har hørt af Ham og forkynder os (1. Johs. 1,5).

Det er ikke et nyt budskab – men det er et uudtømmeligt budskab – det er Guds budskab om sig selv.

Det må derfor høres – ikke i den betydning, at vi blot *hører* disse få ord, men i den betydning, at vi hører, hvad de indeholder.

Gud er Lys

Hvor Gud »får lov til« at komme, bliver alt afsløret og afdækket – alt bliver badet i lys.

Det er Guds *helligheds* lys. Alt vanhelligt – ethvert overflødigt ord bliver afsløret.

Det er Guds *sandheds* lys. Enhver uærlighed, forstillelse, usandhed, manipulation og løgn bliver afsløret.

Det er et forfærdeligt lys. Det er som en luende ild. Ingen kan tåle at se Gud!

Dog – det er også Guds *kærligheds* lys! Det besejrede mørket een gang for alle i de forfærdelige timer på *Golgatas* høj, da det blev mørkt fra den sjette til den niende time. Skønt det var mørkets samlede magt, der ville drive den korsfæstede Jesus ud af Lyset, og skønt mørket gjorde med Ham, hvad satan ville, fik mørket aldrig bugt med Ham, men blev overvundet af Ham, der sagde: »Jeg er verdens Lys«.

I det lys bliver ingen synd godkendt – og dog kan syndere finde nåde til frelse i det lys, thi det er Guds helligheds og kærligheds blændende lys, hans doms og nådes lys til frelse for syndere.

slet intet mørke

I Gud er der intet mørke. Og da Gud er lys, er der altså intet mørke i hans lys. Og der bliver aldrig nogen plads til mørket – end ikke den ringeste plads til det mindste mørke!

Men så radikale er vi som regel ikke. Ordene »slet intet« gør ikke dybere indtryk på os. Derfor står det ofte så ringe til med vort kristenliv.

En liden surdejg gennemsyrrer hele dejgen (1. Kor. 5,6). En lille løgn – hvad med den?

Enten bekender vi den straks og kan da i kraft af Jesu blod blive i lyset – eller også begynder mørket at fortrænge lyset i

vort hjerte.

Hvis vi siger

Apostelen er menneskekender. Allerede på hans tid var det ikke ualmindeligt, at kristne sagde eet og gjorde noget andet.

Hvis vi *siger*, at vi har fællesskab med Ham, i hvem der slet intet mørke er – og hvem siger ikke det rundt omkring i menighederne? Det *siger* alle kristne – og de siger det uden at være opmærksomme på, at det kan være løgn.

Hvis vi *siger*, at vi har fællesskab med Ham, og dog *vandrer* i mørket, da lyver vi og gør ikke sandheden (1. Johs. 1,6).

Faren, for at vi siger det rigtige og dog lyver, er stor i kristenheden.

Her er ikke altid tale om bevidst løgn. Det er ofte hjertets sveigefuldhed, underfundighed og upålidelighed, der er årsag til, at vi siger det rigtige med en vis overbevisning – og dog lyver.

Der kan opstå forskellige situationer, hvor vi ikke har lyst til at kende sandheden – altså ikke har lyst til Guds lys.

Vi ved nemlig, at hvis vi får sandheden at vide, må vi drage visse konklusioner – og dem har vi modvilje imod.

Det kan være sandheden om vort arbejde for Herren. Det kan være sandheden om vor kirke eller forsamling. Det kan være sandheden om vor måde at skaffe penge på – o.s.v. – o.s.v.

I alle disse forskellige sider af livet er der *slet ikke* plads til noget mørke – og dog foretrækker vi undertiden mørket (bare en lille smule!) fremfor lyset, fordi vi i vort indre, i vort gamle menneske, bærer på en hemmelig modvilje imod sandheden og dens konsekvenser. Vi er i virkeligheden bange for sandheden og frygter den mere end mørket!

Vi ønsker naturligvis ikke at lyve direkte – men bliver dog i løggen, idet vi *siger*, at vi vandrer i lyset – og måske endda tror, at vi gør det – men alligevel holder Lyset borte fra den konkrete, aktuelle sag.

Da svækkes vi, åndeligt. Uden at vi selv bemærker det, mister vore åndelige sanser deres kraft. Verdens tanker får overherredømmet, thi de ligger os af natur nærmere.

Johannes lærer os, at vi *lyver*, når vi *ikke gør* sandheden! Denne definition af løggen er ovenfra. Den er os fremmed.

Den understreger, hvad ovenfor er

nævnt, at man kan sige det rigtige – det bibelske – det objektivt sande – og dog lyve – thi det er ikke tilstækkeligt for sandheden, at man citerer den – sandheden skal gøres, hvis den skal fri os ud af løggen.

Vor Herre Jesus sagde: »Men den, som *gør* sandheden, kommer til Lyset, for at det må blive åbenbart, at hans gerninger er gjort i Gud« (Johs. 3,21)

Ønsker man ikke sine gerninger afsløret, da kommer man ikke til Lyset, selvom man påstår, at man vil tjene Herren. Man snor sig uden om sandheden på slangens vis – og ender i mørket.

Men man fortsætter sin »tjeneste« – fortsætter, skønt man bedrøver Helligånden og risikerer at udslukke Ånden.

Det kan ender i en katastrofe.

Synsbeholdelsen

Lignelsen om *den gældbundne tjener* handler om de synder, Guds børn begår. De er jo Guds tjenere. Deres synder er naturligvis alvorligere end dem, verdens børn begår.

I lignelsen bringes de for dagen af tjenerens Herre (Matt. 18,23-25). Det oplever vi, når Han lader sin advarende røst lyde i vort indre – eller når Han sender et andet menneske til os for at advare og formane os.

Gud anerkender aldrig et kompromis mellem lys og mørke, sandhed og løgn. Han ønsker sandhed i hjertets løndom og indrømmer ikke undskyldninger, bortforklaringer, udflugter og andre »finere« former for løgn nogen plads.

Sandheden – den alene leder os tilbage til Guds lys, i hvilket der slet intet mørke er. Vejen tilbage går via synsbeholdelsen: »Hvis vi bekender vore synder, er Han trofast og retfærdig, så Han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed« (1. Johs. 1,9).

At bekende sine synder er at *gøre* sandheden om dem. Det er ofte en smertefuld gerning, som ydmyger os og gør os til intet. Men da er vi i Lyset, og nu er der slet intet mørke – heller ikke i os, thi synderne er udslettet og syndens magt brudt. Vi er fri.

Samfund med hverandre

Hvis vi vandrer i Lyset, ligesom Han er i Lyset, da har vi fællesskab med hverandre.

Hvad fællesskab er der mellem lys og mørke? spørger Paulus (2. Kor. 6,14) – og svaret er: *intet!* Mørke umuliggør fællesskab, og det hjælper ikke, at man organiserer kirker og forsamlinger og kalder det »de helliges samfund«.

Alle, der vandrer i Lyset, *har* fællesskab med hverandre. Det mærker de straks.

Enhver af dem har en fintmærkende samvittighed og våger over, at han/hun ikke bedrøver Helligånden. Enhver våger altså *over sit eget personlige samfund med Faderen og Sønnen*. Ingen godkender sine egne mangler, fejl og brist, slet ikke nogen konkret synd, thi det vil jo være at åbne for mørket. Enhver forbliver i Lyset i erkendelse og bekendelse af sandheden – sandheden om sine konkrete brist – og renses af Jesu blod for al synd.

Det er en »proces«, der varer livet igennem. Derfor opstår der aldrig nogen selvsikkerhed eller overlegenhed i dem, der vandrer i Lyset, men der opstår heller ikke nogen fordømmelse og resignation, thi i Lyset styrkes troen, og den sejrer altid.

Her i Lyset er de helliges samfund – ikke andre steder. Det er ikke menneskeværk, men Guds frelse og forløsning. Derfor er det først og fremmest hver enkelt *personlige* fællesskab med Faderen og Sønnen, og som følger heraf det *indbyrdes* fællesskab imellem dem alle. Det sagde apostelen *Johannes* med disse ord: »Hvad vi har set og hørt, forkynder vi jer, for at I må have fællesskab med os: og vort fællesskab er med Faderen og med hans søn, Jesus Kristus« (1. Johs. 1,3).

Det var dette fællesskab, Jesus bad om i sin ypperstepræstelige bøn: at de alle må være eet, ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at også de må være eet i os...« (Johs. 17,21).

Vidnesbyrdet

De helliges fællesskab har afgørende betydning for vidnesbyrdet: *at verden må tro* (Johs. 17,21).

Når vi indrømmer mørket en plads i vort liv, svækker vi ikke blot vort eget åndelige liv, men også det vidnesbyrd for verden, som udgår fra de helliges fællesskab.

Vi kender måske alle til, at visse *fordomme* uden videre bliver godkendt af os – at visse *traditioner* uden nærmere eftertanke opretholdes – at visse *bånd* bliver anset for ubrydelige – o.s.v. Vi tænker slet ikke på at bringe dem til Lyset. Vi går ud fra, at de er normgivende og gyldige. Dem skal der ikke røres ved. De skal ikke diskuteres. Det er sandt, at vi ikke skal være oprørske, og at vi skal bevare respekten for alt værdifuldt. Men det må ikke hindre os i at komme til Lyset. Vore *fordomme* er et tegn på, at vi ikke har kærlighed til sandheden – vore *traditioner* kan hindre os i at gøre Guds vilje – og vore *bånd*, selv til det kæreste i livet, må brydes, hvis de hindrer os i at følge Jesus. Hvis vi beherskes af *fordomme*, *traditioner* og *bånd*, kan vi ikke vandre i Lyset, ligesom Han er i Lyset. Vi forbliver muligvis »pæne mennesker« og »gode menighedsmedlemmer«, men vi er ikke i det sande samfund med Guds hellige – og vi svækker vidnesbyrdet.

Så undskylder vi os måske og siger: »Det vidste jeg ikke!« – og det lyder jo som en god undskyldning!

Hvorfor vidste du det ikke?

Var det, fordi du bar på en underlig ulyst til at få det at vide? Var det, fordi du helst ikke ville vide det – du ville nødig drage konsekvenserne af den kundskab, du da ville få.

Denne indstilling er almindelig i kristenheden. Den udspringer af frygten for at miste noget. Viden bringer nemlig ansvar med sig, thi alt, hvad sandheden viser os, må *gøres* – og gør man Guds vilje, mister man altid noget – anseelse, venner, måske sine nærmeste – ja måske endda livet – det siger Jesus jo gentagne gange – men det vil vi helst undgå.

Derfor »vidste jeg det ikke!« Men mon Han, der vejer ånder, ej kan skønne (Ordspr. 24,12). Mon Han siger: »Lille ven, jeg forstår så godt, at du ikke vidste det?«

Det var bedre, om vi havde en sådan kærlighed til sandheden, at vi i *enhver sag* søgte at forstå, hvad der er Guds vilje (Kol. 4,12). Da indrømmede vi ikke mørket nogen plads, end ikke i ly af uvidenheden – da svækkede vi ikke de helliges samfund i Lyset – og heller ikke vidnesbyrdet overfor verden!

Orden og fasthed

Orden er alle ting på rette plads. Fasthed behøves for at opretholde orden. Det gælder enhver arbejdsplads, ethvert hjem – men det gælder i ganske særlig grad livet i Lyset, vandringen med Herren, de helliges fællesskab.

Hersker der *orden* i vort fællesskab med Faderen og med hans Søn, Jesus Kristus? I Lyset er der altid orden, thi der hersker sandheden, og i den er der ingen uorden. I Mørket er der aldrig orden, thi der indrømmes løgnen en plads under den ene eller anden form, og løgn bringer altid uorden med sig.

Der behøves *fasthed* for at opretholde orden i vort liv med Faderen og Sønnen; fastheden ytrer sig i, at vi hver dag holder orden, d.v.s. lader Lyset belyse alt i vort liv. Da får løgnen aldrig indgang hos os, end ikke under uvidenhedens dække – vi skønner, hvad der i den og den sag er Guds gode vilje – den følger vi – ordenen styrkes derved.

Det er såre enkelt. Det er dybest set ikke andet end at *blive i Lyset*, ikke vort eget lys og vore egne meninger, men *Guds Lys*, *Sandhedens Lys*, *Livets Lys* med alt, hvad dette Lys bringer af dom og nåde, ydmygelse og oprejsning, afsløring og fornyelse, så vort liv vidner om, at den retfærdiges sti er som strålende lys, der vokser i glans til højlys dag (Ordspr. 4,18).